

Arrest

nr. 301 671 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Kalverhagestraat 8 A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 30 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 mei 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 11 april 2023 van 14.10 uur tot 17.00 uur, in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, Meester Gostek (loco voor meester Rector), was hierbij aanwezig gedurende het volledige gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Dari en soennitisch moslim te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Bazutkhel, district Sorkhrot in de provincie Nangarhar. Voor uw vertrek woonde u daar samen met uw moeder en jongere broer. Uw vader overleed enkele jaren terug en uw oudere broer I. S. (...) werd in 2017 in België erkend als vluchteling. U volgde zes jaar onderwijs. U werkte soms samen met uw vader op jullie eigen velden. U haalt volgende elementen aan in het kader van uw verzoek.

Uw broer I. (...) werkte, voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, enige tijd bij de Afghaanse Nationale politie. Door het uitvoeren van deze job ervaarde uw broer en uw familie dreigingen van de taliban. Omwille van deze dreiging is uw broer in 2015 uiteindelijk gevlucht uit Afghanistan. Voor u en uw familie eindigden de moeilijkheden in Afghanistan echter niet, de dreiging was na het vertrek van uw broer op u gefocust. De taliban kwam u en uw vader een jaar na het vertrek van uw broer opzoeken, waarbij ze kwamen vragen naar uw broer en dreigden om u mee te nemen als ze uw broer niet zouden vinden. Vervolgens spendeerde u uw leven thuis en stopte u met school om niet verder in hun vizier te lopen. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban.

U verliet Afghanistan in 2021 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk naar België, waar u op 25 november 2021 arriveerde. Op 30 november 2021 diende u een verzoek in om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U legt ter staving van uw verzoek volgende documenten neer: uw taskara, een certificaat van het werk van uw broer, een brief van de overheid, een dreigbrief van de taliban, zes privéfoto's van uw broer, de taskara van uw vader, de politiekaart van uw broer, een kaart en bankkaart van uw broer en de enveloppe waarin de documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat het niet geloofwaardig is dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest vervolgd te zullen worden door de taliban omdat u, als broer zijnde van een vroegere politiemedewerker die bedreigd werd door de taliban, om deze reden ook door hen gevisieerd begon te worden. Gelet op het geheel van weinig aannemelijke, vage en tegenstrijdige verklaringen die u aflegt gedurende uw persoonlijk onderhoud, dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

U baseerde zich in uw asielrelaas op het profiel van uw broer, I. S. (...), die wegens zijn vroegere werkzaamheden in Afghanistan vervolging vreesde en in de vluchtelingenstatus verkreeg in België. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

U haalt aan dat uw broer I. (...), voor zijn vertrek uit Afghanistan, enkele jaren voor de politie werkte (Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) dd. 11 april 2023, p. 8). Gedurende deze periode ervaarde uw broer de april dreiging van de taliban omwille van zijn werkzaamheden voor de Afghaanse overheid. Hij ontvluchtte het land in 2015 en diende vervolgens in dat zelfde jaar in België een verzoek in om internationale bescherming. In 2017 werd hij uiteindelijk erkend als vluchteling. Rekening houdend met de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw broer plausibel is.

Wat uw persoonlijke situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. U haalt immers geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde op het vertrek van uw broer, en wel omwille van volgende redenen.

Uw geloofwaardigheid wordt doorheen uw volledige asielrelaas ernstig ondermijnd door het afleggen van vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat het opvallend is dat u als broer zijnde van iemand die voor de Afghaanse politie werkte, zeer weinig weet te vertellen over uw broers job én de bedreigingen die hij ontving. Het kan aannemelijk zijn dat u omwille van uw jeugdige leeftijd (15 jaar) op het moment dat uw broer Afghanistan verliet, toen misschien niet alle details kende van uw broers job en vluchtmotief. Echter kan er logischerwijs verwacht worden dat u zich ondertussen wél voldoende zou geïnformeerd hebben over zijn achtergrond, nu dat u zelf een verzoek om internationale bescherming indient. Zeker aangezien u uw volledige asielrelaas baseert op zijn profiel. Zo kon u vooreerst alvast niet in de tijd plaatsnemen wanneer uw broer eigenlijk begon te werken bij de politie. In eerste instantie zei u dat hij 6 à 7 jaar geleden begon met zijn job. Geconfronteerd met het feit dat dit niet mogelijk was, daar hij reeds 8 jaar geleden Afghanistan ontvluchtte, verklaarde u dat het zo'n 10 jaar geleden moest zijn geweest. Gevraagd naar zijn functie en de specifieke taken die hij moest uitvoeren, antwoordde u dat u niets wist over zijn verantwoordelijkheden. Eventuele incidenten die hij meemaakte kon u ook niet vertellen, daar u verklaarde dat hij hier niets over zei. Volgens u praatte hij hier niet over vanwege de onveilige situatie, maar u kon niet concreet verduidelijken waarom hij hier juist over zou zwijgen: "(...) misschien wou hij dat niet delen met ons. En misschien was hij bang om de boodschap te delen." (NPO, p. 10).

Ook wat betreft de bedreigingen die uw broer ontving van de taliban, en die aanleiding gaven tot zijn vlucht uit het land, is het zeer frappant dat u hier eigenlijk zo goed als niets over weet te zeggen. Gevraagd wie hem juist bedreigde, verklaarde u dat u niet wist wie die dreigbrieven stuurde, enkel dat ze gestuurd werden sinds hij startte met zijn job. Ook na doorvragen kon u niet zeggen hoeveel bedreigingen hij ontving. Gevraagd hoe lang hij die bedreigingen ontving, zei u dat u niets werd verteld hierover tot na uw broers vertrek, waarna uw vader erover vertelde. Vervolgens gepolst of uw vader dan vertelde hoe lang die bedreigingen plaatsvonden, zei u opnieuw dat u het niet wist en dat uw vader enkel zei dat uw broer bedreigingen kreeg (NPO, p. 10). Dit alles is weinig serieus te nemen.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door het afleggen van vage en weinig aannemelijke verklaringen omtrent de bedreigingen van de taliban die u zelf zou ontvangen hebben. U verklaarde dat u één jaar na uw broer zijn vertrek persoonlijk werd aangesproken door de taliban toen u met uw vader aan het werken was op jullie land. Hierbij dreigden ze u mee te nemen als u ouder werd indien zij uw broer niet zouden vinden (NPO, p. 11). Om te beginnen kon u alvast niet zeggen wie deze talibs juist waren die u benaderden, u zei dat dit kwam doordat hun gezichten bedekt waren. Ook uw vader wist niet wie dit waren. Zeer opmerkelijk is toch wel dat het volgens uw verklaringen bij dat eenmalige dreigement is gebeven (volgens uw tijdslijn zou dit dan in 2016 moeten hebben plaatsgevonden) en dat u nadien eigenlijk nog jaren in Afghanistan bent blijven (kunnen) wonen, klaarblijkelijk zonder verdere problemen. U kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk de vraag of u één bedreiging ontving of meerdere, of u op andere plaatsen ooit talibs tegenkwam en of ze u ook op andere manieren bedreigd hebben (NPO, p. 11-12). Samengevat stelde u dat de taliban het bij dat ene dreigement op het veld hield, één jaar na uw broer zijn vertrek. Uw verschoning, dat u uw leven opgesloten doorbracht na het eerste bezoek van de taliban en zij ook niet aan uw deur durfden komen vanwege de aanwezigheid van de overheid, is allerminst geloofwaardig. Dit toch wel opmerkelijke, niet-logische element draagt dan ook niet bij aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U haalde verder aan dat uw problemen vooral onder het huidige bewind plaatsvonden, maar zoals gezegd lijkt u concreet geen verdere persoonlijke vervolgingsfeiten te kunnen aanhalen (NPO, p. 12). U verwees naar uw oom die vertelde over een andere familie waarvan een familielid bij de overheid werkte, en waarbij de broers werden neergeschoten door de taliban. U kon wederom echter niets meer vertellen over hun eigenlijke situatie (NPO, p. 13). Opvallend is ook dat ondanks de door u aangehaalde hoge dreiging, zowel voor als na het vertrek van uw broer uit Afghanistan, u zoals eerder aangehaald toch nog meerdere jaren in Afghanistan verbleef voor u zelf op de vlucht sloeg (NPO, p. 13). Uw verschoning, dat u omwille van uw toenmalige jonge leeftijd slechts gewaarschuwd werd dat u later zou meegenomen worden (door de taliban), dat uw moeder dit niet wou vanwege de familiale omstandigheden en dat er nog enige ondersteuning was van de vorige overheid, is in ieder geval ontoereikend en doet twijfelen aan de ernst van uw vrees. Het feit dat u na het ontvangen van een concreet dreigement van de taliban nog jaren in

uw land bleef wonen, doet afbreuk aan het inherent hoogdringend karakter en de geloofwaardigheid van uw verzoek om internationale bescherming.

Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat u in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Gepolst wat de reactie van uw familie was op de dreiging en of zij iets deden om zich te beschermen, antwoordde u dat ze u verboden om nog buiten te komen. Eén keer per week echter stuurde uw familie u naar uw maternale oom. Gevraagd of dit dan niet gevaarlijk was voor u omdat u zich dan wel buitenshuis diende te begeven, meende u van niet daar uw oom op 15-20 minuten afstand woonde en hij 's avonds arriveerde. Dit alles klinkt weinig logisch en aannemelijk. Gevraagd waar uw jongere broer zich vestigde nadat u uw land had verlaten, verklaarde u dat hij bij uw maternale oom ging wonen. Wanneer er vervolgens gepolst werd of zij nog verdere problemen hebben ervaren na uw vertrek, had u het enkel over het feit dat uw broer gezondheidsproblemen heeft ontwikkeld als gevolg van de dood van jullie ouders. U bevestigde tot slot dat uw oom zelf ook niet meer verder werd lastiggevallen door de taliban (NPO, p. 13). U toont aldus niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Ook wat de door u neergelegde documenten en privé-foto's betreft, die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde, moet opgemerkt dat deze evenmin vermogen om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Dient hierbij immers te worden benadrukt dat documenten an sich slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Belangrijk hierbij is dat op zich documenten niet de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas kracht kunnen bij zetten. Wat betreft de documenten die u meebracht gerelateerd aan uw broers profiel, kan nogmaals gesteld worden dat u hier opvallend weinig over weet te vertellen. Over de privéfoto's waar uw broer op te zien is weet u bijvoorbeeld enkel te vertellen dat ze op zijn job zijn getrokken. U kon niet zeggen wie de foto's trok noch wanneer ze exact werden getrokken, en verder verklaarde u dat uw broer u niets specifiek over de foto's vertelde (NPO, p. 9). Toen u meer info gevraagd werd omtrent een opleidingscertificaat van uw broer dat u voorlegde, bleven uw antwoorden wederom zeer vaag. Zo wist u niet te vertellen wanneer hij dit certificaat ontving. Gevraagd om welke opleiding het ging, antwoordde u "politie-opleiding", zonder meer. Doorgevraagd of het dan zijn gewone opleiding betrof, verklaarde u "Wanneer hij klaar was kreeg hij dit." Dit zijn antwoorden die niet kunnen overtuigen. Verder legde u nog de politiekaart en bankkaart van uw broer neer en een brief van de overheid neer waarin staat dat ze uw broer niet konden helpen met de bedreigingen die hij toen kreeg van de taliban (NPO, p. 9). U legde ook een dreigbrief neer van de taliban gericht aan uw broer, waarin ze hem vroegen te stoppen met zijn werk en hen te vervoegen (NPO, p. 10). Voorts legde u ook uw eigen taskara en die van uw vader neer.

U legde op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zes originele privéfoto's neer (NPO, p. 9). Het betreffen foto's waarop uw broer, I. (...), te zien is in zijn uniform en met een wapen. Het louter verwijzen naar dergelijk beeldmateriaal volstaat echter geenszins om enig risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken. Dient hierbij te worden aangevuld dat u aangaf nog een foto van u met uw broer te kunnen bezorgen aan het CGVS om uw dossier verder aan te vullen, echter heeft het CGVS tot op heden niets ontvangen in die zin (NPO, p. 9). Tot slot, wat betreft de opmerkingen van u of uw advocaat, dient te worden benadrukt dat het louter post factum verklaringen betreft die amper iets inhoudelijk toevoegen, noch pertinent zijn voor bovenstaande beslissing.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded

ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige

bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie

voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Bij het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken gevoegd.

2.2. Op 29 januari 2024 legt de verwerende partij een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 10) neer.

2.3. Op 1 februari 2024 legt de verzoekende partij een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 12) neer.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste – en enig – middel voert de verzoekende partij de schending aan van het recht van verdediging, van artikel 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet). Zij vraagt “het opnieuw onderzoeken van de aanvraag ten gronde” en “tot heronderzoek van de zaak in graad van beroep”. Daarnaast voert zij eveneens de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partij toont niet concreet aan op welke wijze zij de rechten van verdediging *in casu* en door de bestreden beslissing geschonden acht. Zij beperkt zich er immers toe te verwijzen naar de volgens haar gebrekkige motivering ten grondslag van de bestreden beslissing. Aldus voert zij, waar zij verwijst naar de rechten van verdediging, in wezen de schending aan van de motiveringsplicht.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Verzoekende partij stelt haar land van herkomst – Afghanistan – verlaten te hebben uit vrees voor de taliban. Zij stelt dat haar broer in Afghanistan werkte voor de Afghaanse nationale politie, bedreigd werd door de taliban, daarop Afghanistan ontvluchtte en in 2017 erkend werd als vluchteling in België. Na de ontvluchting van haar broer focuste de taliban zich op verzoekende partij en stelde dat, als ze haar broer niet zouden vinden, ze verzoekende partij zouden meenemen. Daarop ontvluchtte verzoekende partij Afghanistan.

4.5. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

4.6. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekende partij. Zo blijkt uit lezing van het administratief dossier dat verzoekende partij op 24 januari 2022 bij de dienst vreemdelingenzaken verklaarde dat haar gezondheidstoestand goed was (Verklaring DVZ, 24 januari 2022, vraag 32). Verder blijkt uit de “Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ” van 24 januari 2022 dat verzoekende partij verklaarde dat er volgens haar geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Verder blijkt dat bij de start van het gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij erop attent werd gemaakt dat als er een probleem is of zij een vraag heeft tijdens het interview, zij steeds de mogelijkheid heeft dit aan te geven en werd haar tevens gevraagd hoe het met haar gaat, waarop zij met “Oké” antwoordde (CGVS, notities persoonlijk onderhoud (hierna: NPO, 11 april 2023, p. 3). Verder blijkt uit algehele lezing van het gehoorverslag dat het gehoor een normaal verloop kent en geenszins blijkt dat verzoekende partij niet bij machte was de gestelde vragen te begrijpen of dat zij vanwege enige mentale of fysieke problematiek verhinderd was om volwaardig deel te nemen aan het gehoor. Verzoekende partij heeft evenmin enig medisch stuk neergelegd waaruit anderszins kan blijken. Ook uit de opmerkingen die haar advocaat naar aanleiding van het ontvangen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud conform artikel 57/5^{quater} van de vreemdelingenwet heeft overgemaakt op 24 april 2023, blijkt geenszins dat enige melding wordt gemaakt van mentale of fysieke problemen die van invloed zouden zijn geweest op het gehoor.

Thans stelt verzoekende partij in het verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij in België gehospitaliseerd werd en verzorgd werd voor letsels aan haar hoofd ten gevolge van mishandelingen tijdens haar vlucht en dat zij menig medische procedure onderging om de impact van het trauma aan haar hoofd na te gaan.

De Raad wijst er vooreerst op dat, anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, haar bewering dat zij de commissaris-generaal op de hoogte heeft gebracht van deze problemen en medische verzorging geen enkele steun vindt in het administratief dossier zoals blijkt uit de bespreking *supra*. Zij kan dan ook bezwaarlijk de verwachting koesteren dat de commissaris-generaal haar omtrent deze problemen zou bevragen of daaromtrent zou motiveren.

Daarenboven legt verzoekende partij ook geen enkel medisch stuk voor waaruit kan blijken dat zij wel degelijk gehospitaliseerd werd voor letsels aan het hoofd. Dit blijft bij blote beweringen.

Waar verzoekende partij thans via aanvullende nota een attest van een klinisch psycholoog neerlegt van 25 januari 2024, stelt de Raad evenzeer vast dat daarin geen enkel gewag wordt gemaakt van hospitalisatie in België, letsels aan het hoofd of menig medische procedure die verzoekende partij onderging om de impact van het trauma aan haar hoofd na te gaan.

Haar betoog dienaangaande kan niet aangenomen worden.

Verder blijkt uit het attest van psycholoog S. VATANDOOST van 25 januari 2024 dat deze stelt dat het attest onder meer gericht is op het *“van ganser harte (...) steunen (van verzoekende partij) bij (haar) verzoek om asiel in België”* waarna in een tweede paragraaf het relaas van verzoekende partij verteld wordt. De Raad wijst er evenwel op dat de psycholoog geenszins aanwezig was bij hetgeen verzoekende partij in haar land van herkomst of tijdens haar reis naar België meegemaakt heeft, zodat deze bezwaarlijk affirmatief kan stellen dat deze gebeurtenissen zich daadwerkelijk hebben voorgedaan en geleid hebben tot een trauma bij verzoekende partij. De Raad benadrukt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het loutere feit dat verzoekende partij heden te kampen heeft met mentale gezondheidsproblemen, betekent dan ook niet dat deze noodzakelijkerwijze te wijten zijn aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten of hetgeen zij onderweg naar België heeft meegemaakt. Dat de psycholoog *“alle vertrouwen heeft in de waarheidsgetrouwheid”* van het verhaal van verzoekende partij en vraagt *“dit beroep zorgvuldig te overwegen, rekening houdend met de enorme ontberingen die S. heeft doorstaan (...)”* is een loutere subjectieve overtuiging van de psycholoog die naar oordeel van de Raad geen relevantie heeft.

In het attest stelt de psycholoog nog dat verzoekende partij een aanzienlijk trauma heeft opgelopen en is er sprake van een ernstige depressie, slaapstoornissen, gepieker, zelfmoordgedachten en buitensporige niveaus van angst. Naast de vaststelling dat slechts op uiterst summere wijze aangegeven wordt dat de symptomen van verzoekende partij en hun impact op het dagelijks functioneren overeenkomen met de diagnostische criteria voor PTSS, MDD en GAS, zonder dat hierbij evenwel enige verdere medische informatie gestoeld op enig medisch onderzoek wordt aangehaald of bijgevoegd, dient alleszins te worden vastgesteld dat uit de attestering dat haar psychische aandoeningen haar algemeen welzijn verhinderen evenwel niet kan worden afgeleid dat de mentale problemen van verzoekende partij een invloed hebben op haar cognitieve vermogens in die mate dat zij haar zouden verhinderen om een coherent en consistent relaas uiteen te zetten. Dit blijkt evenmin uit het verloop van het gehoor, noch uit haar verklaringen op de dienst vreemdelingenzaken. Anders dan wat de psycholoog voorhoudt, blijkt geenszins dat verzoekende partij door een verhoogd stressgehalte moeilijkheden heeft ondervonden bij het volwaardig deelnemen aan het gehoor. Dit alles nog naast de vaststelling dat de psycholoog ook attesteert dat ondanks de mentale problemen, verzoekende partij in staat blijkt om actief deel te nemen aan het leven in België, zoals het zoeken naar werk en het aanleren van de Nederlandse taal, wat de in het attest benadrukte ernst van de voorgehouden mentale problemen alleszins relativeert.

Uit de bespreking *supra* blijkt dat verzoekende partij geenszins overtuigt waar zij betoogt dat er sprake is van een verlies aan korte termijngeheugen en moeilijkheden om zaken in de juiste context te plaatsen. Zij kan zich dan ook niet achter de geattesteerde mentale problemen verschuilen om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Uit het door verzoekende partij neergelegde attest kan dan ook niet worden afgeleid dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om

een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, noch dat deze een verklaring kunnen vormen voor de in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige kennis en inconsistenties aangaande kernaspecten van haar vluchtrelaas.

Gelet op voorgaande kan geenszins blijken dat er in hoofde van verzoekende partij sprake zou zijn van bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de vreemdelingenwet. Het psychologisch attest werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling dat verzoekende partij niet aantoonde dat er in haar hoofde sprake zou zijn van bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de vreemdelingenwet.

4.7. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij zeer jong was toen de vervolgingsfeiten ten aanzien van haar broer zich voordeden zodat zij uiteraard geen allesomvattend antwoord kan geven op alle punten dienaangaande, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in zijn beslissing rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoekende partij pas vijftien jaar was toen haar broer Afghanistan verliet, doch, zoals de commissaris-generaal pertinent verder motiveert, kan logischerwijze van verzoekende partij verwacht worden dat zij zich ondertussen wél voldoende zou geïnformeerd hebben over de achtergrond van haar broer nu het profiel van haar broer net de kern uitmaakt van haar eigen verzoek om internationale bescherming. Op het ogenblik dat verzoekende partij zelf Afghanistan verliet (rond augustus 2021, zie CGVS, NPO, 11 april 2023, p. 13) was zij reeds eenentwintig jaar. Bovendien verklaarde verzoekende partij met haar broer sinds haar komst naar België (november 2021) elke week contact te hebben en zelfs soms bij hem blijft slapen (CGVS, NPO, 11 april 2023, p. 6). Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zij over de problemen die haar broer gekend heeft niet zou kunnen doorvragen hebben aan haar vader omwille van het patriarchale systeem nu uit het gehoor duidelijk blijkt dat verzoekende partij verklaarde dat haar vader haar vertelde over de dreigbrieven ten aanzien van haar broer (CGVS, NPO, 11 april 2023, p. 10) en de Raad niet inziet waarom haar vader deze informatie wel zou delen met verzoekende partij maar voor de rest geen andere informatie zou willen geven, temeer uit het gehoorverslag ook niet blijkt dat verzoekende partij het patriarchale systeem aanhaalde als verschoning voor haar gebrekkige kennis, dient gesteld dat verzoekende partij hoegenaamd niet verklaart waarom zij zich via haar broer niet geïnformeerd heeft, waarmee zij, zoals reeds gezegd, sinds haar aankomst in België regelmatig contact heeft. Dat haar broer daarover niet zou praten (CGVS, NPO, 11 april 2023, p. 10) is allerminst geloofwaardig nu haar broer niet onwetend kan zijn over het belang om zo volledig mogelijke verklaringen af te leggen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Nu haar broer zelf zo een procedure doorlopen heeft en desbetreffend verklaringen heeft afgelegd over zijn profiel, ziet de Raad niet in waarom haar broer verzoekende partij geen verdere informatie zou geven over zijn profiel en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten. Verzoekende partij slaagt er dan ook geenszins in haar tegenstrijdige en gebrekkige kennis te verklaren door haar leeftijd of het patriarchale systeem.

4.8. Anders dan wat verzoekende partij voorts voorhoudt en een semantische discussie lijkt te voeren over het woord "*plausibel*" in de bestreden beslissing, kan in de bestreden beslissing niet gelezen worden dat de commissaris-generaal twijfelt aan het profiel van haar broer (het woord *plausibel* kent als synoniem overigens het woord *geloofwaardig*), maar terecht motiveert dat, nu het profiel van haar broer de reden is voor de vervolgingsfeiten die verzoekende partij zelf zou ondergaan hebben, van verzoekende partij mag verwacht worden dat zij over dit profiel en de vervolgingsfeiten die haar broer gekend heeft grondige en eenduidige verklaringen kan afleggen. Nu zij daartoe in gebreke blijft en dergelijke vaststelling getuigt van een gebrek aan interesse in hoofde van verzoekende partij aangaande het profiel van haar broer en diens vervolgingsfeiten, kan daaruit redelijkerwijze worden afgeleid dat het niet geloofwaardig is dat dit profiel de aanleiding was van de door de verzoekende partij zelf voorgehouden vervolgingsfeiten. Zoals de commissaris-generaal immers pertinent motiveert blijkt uit de beschikbare objectieve informatie dat het loutere feit dat verzoekende partij een familielid is van een vroeger lid van de Afghaanse politie onvoldoende is om een nood aan bescherming in haar hoofde aannemelijk te maken.

De gebrekkige kennis over het profiel van haar broer en diens vervolgingsfeiten doet, mede gelet op de overige vaststellingen in de bestreden beslissing, terecht besluiten dat verzoekende partij geen geloofwaardige vervolgingsfeiten ten aanzien van haarzelf of haar familie in de periode na het vertrek van haar broer heeft aangehaald.

Voor zover verzoekende partij nog blijft hameren op het gegeven dat haar broer erkend werd als vluchteling, benadrukt de Raad voorts dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld op zijn eigen merites, waarbij rekening gehouden moet worden met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het

verzoek. Het komt aldus aan verzoekende partij toe om op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In dit opzicht is een loutere verwijzing naar het feit dat haar broer in het verleden als vluchteling werd erkend *in casu* niet dienstig.

4.9. Waar verzoekende partij voorts betwist dat zij geen elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat zij persoonlijk vervolgd werd omwille van het profiel van haar broer, gaat zij volledig voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de door haar aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten geenszins geloofwaardig zijn: *“Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door het afleggen van vage en weinig aannemelijke verklaringen omtrent de bedreigingen van de taliban die u zelf zou ontvangen hebben. U verklaarde dat u één jaar na uw broer zijn vertrek persoonlijk werd aangesproken door de taliban toen u met uw vader aan het werken was op jullie land. Hierbij dreigden ze u mee te nemen als u ouder werd indien zij uw broer niet zouden vinden (NPO, p. 11). Om te beginnen kon u alvast niet zeggen wie deze talibs juist waren die u benaderden, u zei dat dit kwam doordat hun gezichten bedekt waren. Ook uw vader wist niet wie dit waren. Zeer opmerkelijk is toch wel dat het volgens uw verklaringen bij dat eenmalige dreigement is gebeven (volgens uw tijdslijn zou dit dan in 2016 moeten hebben plaatsgevonden) en dat u nadien eigenlijk nog jaren in Afghanistan bent blijven (kunnen) wonen, klaarblijkelijk zonder verdere problemen. U kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk de vraag of u één bedreiging ontving of meerdere, of u op andere plaatsen ooit talibs tegenkwam en of ze u ook op andere manieren bedreigd hebben (NPO, p. 11-12). Samengevat stelde u dat de taliban het bij dat ene dreigement op het veld hield, één jaar na uw broer zijn vertrek. Uw verschoning, dat u uw leven opgesloten doorbracht na het eerste bezoek van de taliban en zij ook niet aan uw deur durfden komen vanwege de aanwezigheid van de overheid, is allerminst geloofwaardig. Dit toch wel opmerkelijke, niet-logische element draagt dan ook niet bij aan de geloofwaardigheid van uw relaas.*

U haalde verder aan dat uw problemen vooral onder het huidige bewind plaatsvonden, maar zoals gezegd lijkt u concreet geen verdere persoonlijke vervolgingsfeiten te kunnen aanhalen (NPO, p. 12). U verwees naar uw oom die vertelde over een andere familie waarvan een familielid bij de overheid werkte, en waarbij de broers werden neergeschoten door de taliban. U kon wederom echter niets meer vertellen over hun eigenlijke situatie (NPO, p. 13). Opvallend is ook dat ondanks de door u aangehaalde hoge dreiging, zowel voor als na het vertrek van uw broer uit Afghanistan, u zoals eerder aangehaald toch nog meerdere jaren in Afghanistan verbleef voor u zelf op de vlucht sloeg (NPO, p. 13). Uw verschoning, dat u omwille van uw toenmalige jonge leeftijd slechts gewaarschuwd werd dat u later zou meegenomen worden (door de taliban), dat uw moeder dit niet wou vanwege de familiale omstandigheden en dat er nog enige ondersteuning was van de vorige overheid, is in ieder geval ontoereikend en doet twifelen aan de ernst van uw vrees. Het feit dat u na het ontvangen van een concreet dreigement van de taliban nog jaren in uw land bleef wonen, doet afbreuk aan het inherent hoogdringend karakter en de geloofwaardigheid van uw verzoek om internationale bescherming.

Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat u in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Gepolst wat de reactie van uw familie was op de dreiging en of zij iets deden om zich te beschermen, antwoordde u dat ze u verboden om nog buiten te komen. Eén keer per week echter stuurde uw familie u naar uw maternale oom. Gevraagd of dit dan niet gevaarlijk was voor u omdat u zich dan wel buitenshuis diende te begeven, meende u van niet daar uw oom op 15-20 minuten afstand woonde en hij 's avonds arriveerde. Dit alles klinkt weinig logisch en aannemelijk. Gevraagd waar uw jongere broer zich vestigde nadat u uw land had verlaten, verklaarde u dat hij bij uw maternale oom ging wonen. Wanneer er vervolgens gepolst werd of zij nog verdere problemen hebben ervaren na uw vertrek, had u het enkel over het feit dat uw broer gezondheidsproblemen heeft ontwikkeld als gevolg van de dood van jullie ouders. U bevestigde tot slot dat uw oom zelf ook niet meer verder werd lastiggevallen door de taliban (NPO, p. 13). U toont aldus niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.” Deze motivering vindt steun in het administratief dossier en is pertinent. Door louter haar verklaringen te herhalen en de subjectieve mening te zijn toegedaan dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is, terwijl de commissaris-generaal op goede gronden heeft vastgesteld waarom hier geen geloof kan aan gehecht worden, slaagt zij er geenszins in de motivering desbetreffend te ontkrachten.

Waar verzoekende partij nogmaals herhaalt dat zij een kind was, volstaat het te verwijzen naar de bespreking dienaangaande *supra*.

4.10. Met het volharden in haar uiteengezette vluchtmotieven en het op niet dienstige wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zoals hoger is gebleken vermag verzoekende partij de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet te ontkrachten.

4.11. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij tot een risicogroep behoort benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd waarom de verklaringen van verzoekende partij over haar vrees voor vervolging omwille van de door haar aangehaalde elementen niet geloofwaardig zijn. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij die hierop een ander licht werpt.

4.12. In de mate dat verzoekende partij zou menen dat haar verblijf in het Westen een invloed kan hebben op haar terugkeer naar Afghanistan, wordt het volgende opgemerkt.

Anders dan wat uit het betoog in het verzoekschrift blijkt, met name dat er onvoldoende beschikbare bronnen zouden zijn inzake de situatie van terugkeerders uit het Westen, moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De Raad wijst er op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïsoleerd en/of worden vervolgd.

Verzoekende partij reikte gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekende partij op eenentwintigjarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken om in november 2021 in België toe te komen. Verzoekende partij verblijft bijgevolg net iets meer dan twee jaar in België. Aangezien zij haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds iets meer dan twee jaar zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe.

Met een loutere verwijzing naar het feit dat zij al enige tijd in het Westen vertoeft en blijkens het attest van de psycholoog zij gewerkt heeft en de Nederlandse taal leert toont verzoekende partij niet aan dat zij zich

een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij zich nog steeds bedient van een tolk Dari of Pashtou, zij soennitisch moslim is, zij een verloofde in Afghanistan heeft en zij nog regelmatig contact heeft met haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO, 11 april 2023, p.6).

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Zij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

4.13. De Raad wijst er voorts nog op dat op basis van het voorgelegde attest van een psycholoog niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij hierdoor niet in staat zal zijn om zich bij terugkeer naar haar land van herkomst aan te passen aan de geldende normen en verwachtingen of dat zij hierdoor in de negatieve aandacht van de samenleving of de taliban zal komen. Zoals immers blijkt uit de bespreking supra blijkt uit het attest dat ondanks haar mentale problemen verzoekende partij in staat is om zich actief in te zetten in de maatschappij en zij doet getuigen van zelfredzaamheid, wat de ernst van haar mentale problemen relativeert. Tot slot wordt opgemerkt dat verzoekende partij – zowel tijdens de administratieve procedure als tijdens de onderhavige beroepsprocedure – geen melding heeft gemaakt van een vrees voor vervolging door de taliban, haar familie en/of de samenleving omwille van psychologische problemen.

4.14. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

4.15. De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.16. Verder dient te worden bemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen

voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance van januari 2023*, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet. Ook uit de informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij in casu persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elm*", is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (*EUAA, Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar

is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

4.17. Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift lijkt te opperen dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie, oordeelt de Raad dat verzoekende partij dit gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat hem thans een veelheid aan uitgebreide en gedetailleerde informatie werd aangeleverd waarvan velen recent zijn en die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.18. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

4.19. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert

naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde objectieve landeninformatie.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij die van die aard is dat zij een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Ook waar zij meent dat er nog steeds onvoldoende informatie is om tot een gedegen besluit te komen, moet de Raad evenwel vaststellen dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te beoordelen.

De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De informatie die verzoekende partij aanbrengt, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

4.20. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER